

Michal Vojáček

PORAŽENÍ NEPŘÍZNĚ OSUDU

Rok 1942 byl pro mě rokem, kdy se můj celý život obrátil vzhůru nohama. Pocházela jsem s Hamburku, nebylo to nejkrásnější místo na vyrůstání, ale řekla bych, že mě to nakonec zachránilo. Hitler se rozmáhal po Evropě, už nějaký čas byla válka, a já jako dívka s dědečkem, který byl žid, jsem byla v merku nacistických stoupců. Nemohla jsem zůstat. Nepřežila bych, a pro mou rodinu jsem byla jen přítěží na výdaje. Musela jsem utéci, a věděla jsem, kam mám namířeno. New York City. Město sice vzdálené přes 6000 kilometrů, ale já byla na poměrně strategickém místě, kde začít. V Hamburku je monumentální přístav. Každý půlrok přijela obrovská kontejnerová loď. Nikdo nevěděl, co přiváží, či odváží, ale já nad tím nemohla přemýšlet. Jako bych snad měla na výběr, zda na loď nastoupit, či ne. Prostě jsem musela. Na loď nebylo těžké se dostat, horší bylo jak podplatit dělníky na lodi, aby mě nenahlásili gestapu. Neměla jsem nic, co jim dát, neměla jsem peníze. Měla jsem ale jednoho přítele, který mi byl schopný sehnat několik gramů heroinu. Rozdala jsem to asi pěti pracovníkům a oni mě uklidili do skryté kajuty, kam nikdo nechodil, a tudíž mě nemohli najít. A zvládla jsem to, dostala jsem se do přístavu v New Yorku.

Velké jablko. Socha svobody jakoby mávala pravou rukou s pochodní v ruce na symbol naděje. Zvládla jsem to. Udělala jsem to, co jsem musela, abych přežila. Bez rodiny, bez přátel, bez peněz, bez domova. Jedenadvacitiletá dívka, a natož Němka s židovským původem, v cizí zemi. Každý zde mé za pravdu mylný fakt, že každý Němec je nacistický stoupenec Hitlera. Ale tak nemohu zdejší občany vinit, podezíravost je naší přirozeností. Jedna z věcí, která mě teď trápila, bylo obstarat si nějaké peníze. Rok 1941, jsem z Německa, bez domova. A ženy celkově teď zrovna nejsou brány rovnocennými mužům. Musela jsem to udělat znovu. A znovu. A znovu. Prodávala jsem své tělo za pár nicotných mincí. Nejlépe se dalo takhle obchodovat s vojáky a námořníky, kteří se přijeli podívat domů a levně si užít. Spousta lidí říká, že k prostituci by se nikdy nesnížili. To se lehce říká, když jste na dobrém místě ve společnosti, zabezpečení. Když ale o vše přijdete, přestanete si vybírat, k čemu se snížíte a k čemu ne. Berete co je, a tak to prostě je. Jeden mládenec mě navštěvoval pravidelně, někdy nestál ani tak o mé tělo, spíše mu šlo o to mě jen vidět, a povídat si. A i jen za to platil hodně. Po dobu 3 měsíců jsem se živila takto a žila v ulicích. Když mě poté jednoho dne přišel znovu navštívit, udělal mi nabídku, která mi mohla změnit život k mnohem lepšímu a dala by mi všelijaké příležitosti. Nabídl mi, abych s ním žila. Samo sebou jsem souhlasila, láska či ne, hrála jsem zvrácenou hru karet osudu a tohle byl můj žolík. Zvládli jsme to spolu 4 roky, pak si našel jinou a mě odhodil ze svého života jako použitý hadr. Nikdy mě nemiloval, já jeho také ne. Bylo to jen divadlo. Díky němu jsem ale získala dobrou pracovní nabídku, stala jsem se přepojovatelkou telefonních hovorů. Práce docela nudná, ale dobře placená. Byla jsem schopná platit si vlastní byt. Začala jsem psát o svých zkušenostech a zážitcích z mého života. Mé články byly několikrát otisknuté v New York Times.

Lidé mě už neviděli jako uprchlici, viděli mě jako novinářku, spisovatelku a přeživší. Život mi dlouho házel kameny pod nohy, ale já je vždy dokázala obejít a přežila jsem.